

BİR BALONCUK PATLADI

Ne-densiz Soru(n)lar

BURÇİN SÖZMEN

Editör

Ayşe Sağlam

Kapak

Merve Ergenoğlu

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Kozyatağı mah. Değirmen sk. Nida Kule No:18

Kat 10 Kadıköy-Erenköy/İstanbul

Tel: 0(216) 3011213

Sertifika No.47456

ISBN: 978-605-9385-98-5

Baskı ve Cilt

Ege Reklam Basım Sanatları San.Tic. Ltd.Şti

Esatpaşa mah. Ziyapaşa caddesi No.4 Ataşehir / İstanbul

Tel: 0216 470 44 70 Faks:0216 472 84 05

www.egebasim.com.tr

Sertifika No:45604

Bu eserin bütün hakları saklıdır.

Yayınevinden ve Yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

*Her gün bir Güneş'in doğuşunu andıran gözlerine bakıp
"Çuçi'm" diye seslenmesini beklediđim Annem'e ve elinde iki
çikolatalı süt ile gelmesini beklediđim Anneannem'e...
Sevgi ve hasret ile...*

Teşekkür...

Teşekkür; bir şükür bir dua gibi... Bazen bir kabullenmedir. Her ne varsa, elinden geleni yaptığını bilmektir. Kimi zaman bir yol ayrımıdır. Seni mutsuz eden, kıran, dökken her şeyle, herkesle arana koyduğun mesafeler, örnek istediğin duvarlardır. Kimi zaman onlar verir bu parçaları, kimi zaman ise sen koymak istersin önüne. Kin tutup ömür boyu onu bir yük gibi yüreğinde taşımak yerine affedip kendi yoluna devam etmek demektir. Affetmek ise ruhuna sunduğun bir özgürlük, bir kurtuluşur. Ben de yazarak affettim, yazarak kurtuldum ve yazarak yeniden şükrettim benimle olan her şeye... Gelenlere, gidenlere ve hayatımda oldukları her anlarına... En çok da kendime bıraktıklarına...

Bir yerinizi çarptığımızda o anki sıcaklığıyla size nasıl bir acı verdiğini bilmezsiniz. Bazı acılar da böyledir... Günler, haftalar ve hatta yıllar sonra hissetmeye başlarsınız. İnkâr ede ede yaşarsınız, ta ki o acı yerini bir başka acıya bırakıncaya dek. Bazen de bir acıyı bir güzellikle iyileştirirsiniz. Kendi gölgenize sarılmak gibidir... En zoru da belki budur; kendini olduğun gibi kabul etmek...

İki yıl önce başladığım ve on sayfalık bir yazıyla kaldığım bu yolculuğumda; iyileştiklerini sandığım ama sadece yerini unuttuğum acılarımla çevrelenmiş, gözyaşlarımın damlalarına takılıp düşmüş ve o sayfaların devamını getirememiştim. Bir gün hapsolmak zorunda olduğum evimin ve ruhumun derinliklerine saplana-kadar...

Bir karantina gecesi ruhumun parmaklıklarından sızan gün ışığına, bir sabah kahvesi kokusuna, kurulan uzun masalara, bir kelebeğin kanat çırpmasına, rüzgârın saçlarımı savurmasına, yüzünü Güneş'in doğuşuna döndürmüş günebakanlara, terk edilmişlerime, babamın göğsüne yatırdığım çocukluğuma, annemin yokluğundaki boşluğun savurmasına, kardeşimin gözlerindeki varlığıma, annean-nemle izlediğim çizgi filmlere, ruhumu söküp atan ağlayışlarıma,

altını çizdiğim kitap sayfalarına, yüksek sesle dinlediğim müziklere, bir evrende yankılanan kahkahalarım, uzun uzun susmalara, çok sevmeye, sevmeye, eylülün döktüğü yapraklara, mutsuzken içtiğim iki çikolatalı süte, uçuşan karahindibalara, dik duran papatyalara, kıyılarıma ve ruhuma bulaşan maviliklere, bir sihrin içindeki Kız Kulesi'ne, her şeye rağmen karmaktan vazgeçmediğim hayallerime, içimdeki çocuğun bileğine bağlanan balona... Ve bu yazma sürecimdeki her düşüşümde, tutup ellerimden kaldıran dostlarıma, bana olan inançlarına...

Teşekkür ederim.

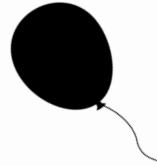
Asıl teşekkürüm ise; Zeynep karakterine hayat veren tüm yaşadıklarım ve yaşayamadıklarım olsun.

'Neden Zeynep oldun?' diye soracak olursan sevgili okur; ben de yaşadığım tüm acılarımla, mutluluklarımla birlikte kendi hikâyemdeki o küçük kız çocuğunu, evladı, ablayı, sevgiliyi, iş kadını, sarmak, saçlarını okşamak ve ona her şeyin bir gün geçeceğini söylemek istediğim içindir.

Hep birilerinin hikâyesinde; iyi, kötü, kahraman, aciz, unutan, unutulmuş, kazanan, kaybeden, (...) oluyoruz. Peki ya kendi hikâyemizde kimdik, kim olmak istiyorduk, hikâyemizin neresindeydik?

Ah! Yine ne densiz sorular ama...

Ne dersin, tanışmak için sence de fazla beklemedik mi?

Ateş-i Derun

Akşamlar bu kadar siyah olur muydu kış aylarında? Böyle bir karanlığı daha önce hiç görmemiştim. Kulak zarımı patlatacak gibi bağırان rüzgâr, içimdeki çığlıklardı sanki öylesine acı öylesine çaresiz... Bir girdabın içinde gibiyim; burası çok karanlık, dondurucu bir soğuk var. Kara deliğin çekim gücüne dayanamayıp yutulmuş bir yıldız gibi parçalanıyorum, ışığım sönüyor. Sağım, solum, her yerim kapkaranlık. Savruluyorum. Ellerimin, ayaklarımın ve gitgide vücudumun kontrolünü kaybediyorum. Canım çok acıyor. Göğsümde, kaburgalarımın arasındaki o acı dışında hiçbir şey hissetmiyorum. Bu karanlıktan bir an önce kurtulmak istiyorum, sadece küçücük bir ışık arıyorum. Nefes alabileceğim bir ışık.

Vücudumda bir ağırlık var. Ayak bileklerime bağlanmış bir pranga, beni aşağı doğru çekiyor sanki... Keşke biri koparıp atsa sunu ve tüm benliğim özgür kalsa.

Gözlerim gözyaşlarımı, kalbimse içimdeki çığlıkları hapsediyordu. Yolun kenarındaki ağaçlar peşimdeymiş gibi kaçıyordum. Nefes nefese kalmıştım. Koşuyordum. Nereye, ne için gittiğimi bilmeden sadece koşuyordum.

Geçmişe dair anılarım bir bir siliniyordu hafızamdan. Zaman, önüne ne gelirse katıp giden bir canavar gibi geçmişimi de alıp götürüyordu ve ben hiçbir yere kımlıdayamıyordum. Adeta bedenim kilitlenmiş gibiydi. Her şey anlamsızlaşmaya başlıyordu.

Birden kardeşim Baran'ın sesiyle irkildim, "Lütfen girmeyin bu yola, yalvarırım girmeyin!" Arkasından Altan amcamın oğlu Serhan abimin bağırışını duydum. Kocaman ellerini kaldırmış, kendisine doğru gelen bir arabaya "Gelmeyin!" diyordu. Deli gibi koşuyorlardı ve durmadan bağırıyorlardı. Üşüyordum, ayaklarım buz tutmuş ellerim öyle titriyordu ki kontrol edemiyordum. Üstümde siyah beyaz, enine çizgili uzun bir hırka, içimde beyaz penye bir

bluz ve altımda siyah kot bir pantolon vardı. Durdum. Kışın ortasında üstümde bir mont bile yokken nereye gidiyordum? Aklımdan bir sürü soru geçiyordu. Neredeydim, neden kaçıyordum, neden ağlıyordum? Karanlığı yırtarcasına yükselen o sesle tüm olanları bir bir anımsadım. Şubatın soğuğu değildi göğsümü delip geçen; ambulansın siren sesiydi. Sonra Baran'ın bana bakan gözlerini gördüm. Kocaman siyah gözleri dolmuş, iki metreye yakın gövdesi yıkılmamak için ayakta durmaya çalışıyordu. Elini uzattı, “Abla koş, karşıdaki hastaneye gidiyorlar.”

Hastanenin önüne vardığımızda ambulans daha yeni gelmişti. “Acele edin, lütfen acele edin!” diye avazım çıktığı kadar bağıryordum. İki görevli sedyeyi taşıırken diğer görevli de acil bölüminün kapısını açıyordu. Sedyeyi fotoselli ve büyük, kayar bir kapının önüne götürdüler, üzerinde “Ameliyathane” yazıyordu. Kanım dondu o an. Ne işimiz vardı burada? Hiçbir şey düşünmiyordum. Kafamın içinde sanki bir silgi var ve her şeyi yavaş yavaş siliyordu. ‘Biri bize bir açıklama yapsın artık!’ diye herkesin gözünün içine bakıyordum. Herkes bir şey saklarcasına gözlerini kaçırıyordu benden ya da bana öyle geliyordu. O sırada babamın bağırıışlarını duydum. Acil girişinin önünde oturan güvenlik görevlisi babama, “Giremezsiniz beyefendi, yasak!” diyordu. Babamın o cümlesinden sonra ne söylediğini hatırlamıyorum bile, öyle donup kalmışım ki o cevabı duyunca... “Karım o benim, anlıyor musun karım! Nejla'm. Sen bırakabilir miydin canını?”

Güvenlik görevlisi babamdan özür diledi. Olanları dışarıdan izleyip anlam vermeye çalışıyordum. Sanki bir kâbusun içindeydim. Diğer insanların başlarından geçen felaketleri duyunca üzülürsün, empati kurarsın belki de ama ne kadar içten yaşayabilirsin ki? Hiçbirimiz başımıza gelmeden neye katlanabileceğimizi bilemeyiz. İçinden haline şükredersin, belki bir süre etkisinden çıkamazsın ama hepsi bu çünkü hayat bu! Sürekli yeniler kendini. Bir bakarsın ertesi güne her şey değişmiş; unutamazsın belki ama çok güzel

alışmayı öğretir sana. En kötü anlarına bile...

Kolumda bir sıcaklık hissettim, bir el. Ambulans görevlisi formu doldurmak için benden annemin bilgilerini istiyordu. Önce adını ve soyadını sonra sırasıyla kimlik bilgilerini sordu. Annemin kimliğine bakmadan hepsini bir defada söyleyebildim. Hafızam her zaman iyi olmuştur, yakın çevrem insanları soyadlarıyla tanıdığımı bilir. Arkadaşlarımın akrabalarını bile böyle gereksiz bir bilgiyle hatırlarım ama bu kadarını ben de tahmin etmiyordum. Kadın, söylediğim bilgileri teker teker not alıyordu. En son yazdığı o iki kelime beni sanki bir boşluktan alıp ateşin tam ortasına atmıştı. “Tanı: Beyin Kanaması.”

Bir Baloncuk Patladı

Kendinizi en çaresiz hissettiğiniz an hangisiydi?

Bundan on üç yıl önce, ailemizden birinin beyin kanamasından hayatını kaybetmesiyle ailecek o soğuk gerçekle tanışmıştık.

Nermin teyzem, beş çocuklu bir ailenin en büyük kızıydı, annem ise son. Karakterleri, hayat tarzları, mizaçları hatta duruşları bile herkes tarafından hep birbirlerine benzetilirdi ama kimse bu kadarını tahmin edemezdi. İkisinin de hayatlarını anevrizma¹ denilen o küçük baloncüğün değiştireceğini kim bilebilirdi ki! Torunu gelecek diye onun en sevdiği kızartmayı yapmak için girdiği mutfakta düşen Nermin teyzemi bizden bu küçük baloncuk ayırmıştı.

Oysa o baloncuk kelimesi ne kadar da masum bir şey gibi duruyor değil mi?

Küçüklüğümden beri balonları hep çok sevmişimdir. Annem her park dönüşü kardeşimle bana en sevdiğimizi alır, uçmasını diye de bileğimize bağlardı. Nereden bilebilirdim ki küçük bir baloncüğün annemle beni bir gün ayırmak isteyeceğini...

Dakikalar saatler gibi geçiyordu ve annemi hâlâ ameliyata almamışlardı. Hâlâ neyi bekliyorlardı ki? Annemin bir diğer anevrizması için bir buçuk ay önce yine aynı stent operasyonunu² gerçekleştiren Mithat Bey de bizimle birlikte koşuşturuyordu. Korkudan büyüyen göz bebekleri gözlük camlarının arkasından bile belli

1 *Anevrizma: Kan damarlarının duvarlarında meydana gelen zayıflama sonucu damarlarda oluşan balonlara verilen isim.*

2 *Stent operasyonu: Stent, damarın açık kalmasını sağlayan tel örgü şeklinde genişletilebilir metal borudur. Damar tıkanıklığı durumunda kan akışını rahatlatmak için kullanılır. Daralmış koroner arterleri açmak için yapılan ve cerrahi olmayan bir tedavi yöntemidir.*

oluyordu. Belli ki o da böyle bir şeyi bekleliyordu.

Mithat Bey operasyon bittikten sonra bilgilendirme için yanı-
mıza geldiğinde operasyonun çok başarılı geçtiğini ve annemin
uyanmasını beklediklerini söylemişti. İki saat kadar beklemiştik
çünkü annemin anestezinin etkisinden normal bir insandan daha
geç çıktığını biliyorduk. Yine de bir şeyler ters gidiyordu, hissediyorduk.
İki saatlik operasyon beş saat sürmüştü; “Başarılı geçti.”
lafı bile içimizdeki bu tuhaf sıkıntıyı atmaya yetmiyordu. Babam en
sonunda dayanamayıp Mithat Bey’i aradı ve ondan annemi tekrar
kontrol etmesini rica etti. Mithat Bey içeri girdikten sonra anestezi
uzmanının sesleri yükseliyordu: “Nejla Hanım, hadi uyanın artık!
Çok uzun süre oldu. Nejla Hanım, Nejla Hanım!” ve sonra diğer
doktorların da sesleri...

Herkes annemi uyandırmaya çalışıyordu. Sesler yükselirken
Serhan abim ve Baran’la göz göze geldik, anlamsızca birbirimize
bakıyorduk. Oysa daha on dakika öncesine kadar beklediğimiz ko-
ridorda birbirimize sataşılıyor, espriler yapıyor, eğleniyorduk. An-
nemin operasyonunun başarılı geçmesi de neşemizi öyle yerine ge-
tirmişti ki işten izin alıp yanımıza erken gelen Serhan abim sürekli
bize takılmış hatta Baran ile güreştikleri bile olmuştu. Hiçbirimiz
en ufak bir tuhaflık sezmiyorduk.

Bir hasta bakıcı ve Mithat Bey, annemi yattığı sedyeyile birlikte
tomografi çekmek için ameliyathaneden dışarı çıkardılar. Babam
da onlarla birlikte gitti. Bir terslik vardı bu işte; annem bu kadar
beyaz tenli değildi ve kalbim hiç iyi çarpmıyordu bu sefer. Çok
geçmeden telefonum çaldı, babam arıyordu.

“Buraya gelin!”

Orası neresiydi, nereye gitmeliydik, diye düşünürken aklıma
doktorun tomografi çekeceği yer geldi. “Babam gelin dedi.” diye-
rek Baran’la Serhan abimi çağırdım. Labirent gibi bir hastaneydi;
koşuyorduk ama bir türlü çıkışı bulamıyorduk. En sonunda uzaktan

babamı gördüm, yanlarına gittik. Ambulans kapıda, ambulans görevlilerinden ikisi annemi ambulans sedyesine taşıırken, diğeri bana annem hakkında sorular soruyordu.

Annemin beyin kanaması geçirdiğini öğrendikten sonra, düşünemez oldum. Kendime geldiğimde Damla'yı aradım, "Damla, annem beyin kanaması geçirdi, şimdi ameliyata aldılar, saçını keseceklermiş, kafatasını açacaklarmış." dedim. Sonra Önder'i, ardından kuzenim olan Filiz ablamı aradım; sanırım onlara da aynı şeyleri söyledim. Hiçbir cevap beklemeden sadece konuşuyor ve kapatıyordum telefonları.

Bir saat bile geçmeden Önder ve Filiz ablam gelmişlerdi. Damla Eskişehir'de olduğu için gelememişti. On gün önce kalp ameliyatı olan ve bugün öğlen saatlerinde taburcu edilen Altan amcamın yolda dikişleri patlamış ve tekrar hastaneye dönmek zorunda kalmışlardı. Meryem halam ve Aynil yengem de refakatçi olduğu için gelememişlerdi ama halam sürekli eniştemi arayıp bilgi alıyordu. Bir yandan da Filiz ablam, Nevin teyzemdeki sara rahatsızlığı nedeniyle bu haberi biraz bekletmek istemişti. Dayım ve teyzeme -şehir dışında oldukları için- haber verilmemişti.

Adeta bir savaş alanının ortasına bomba düşmüş de hepimizden bir parça koparıp kenarlara püskürtmüştü. Yavaş ancak gittikçe artan kalabalık içerisinde ailemi arıyordum. Yoğun Bakım'a giden koridorun girişinde duran Baran'ı fark ettim. İri, koyu kahverengi gözlerini yerdeki bir noktaya dikmiş, öylece duruyordu. Beni görünce, birden göz kenarlarından bir ırmak boşalmaya başladı. Ben onu öyle görünce bu yaşadıklarımızın gerçek olduğunu anlamıştım. Onun gözyaşlarını silmeye yanına koştuğum anda, bir okyanus içinde boğulan gözlerimden önümü göremez haldeydim. Kocaman elleriyle beni tutup kendine çekip göğsüne bastırdı. İlk defa kardeşimin bir lokomotif sesini andıran kalbini duyuyordum. İç çekişlerini duyuyordum. Bir süre sonra iç çekişlerinden kalbinin sesini bile duyamaz olmuştum. O ağladıkça ben daha

çok ağlıyordum. Annemi unuttum. Onu ilk defa böyle görüyordum. Başımı kaldırıp yüzüne bakmak istedim. Elleriyle sardığı başımı öyle bastırıyordu ki buna izin vermedi. Belli ki duyguları taşarken bunu göstermek istemiyordu. İçine kapanıktı her zaman, birbirimizden bu yönümüzle o kadar farklıydık ki... Ben her ne varsa dışımda yaşıyordum, o ise içinde. Bir çarşaf gibi duran okyanus misali... Oysa bir gün dev dalgalarla boğuşmak zorunda kalacağımı bilmiyordum. Kasılan kollarını gevşetti. Kocaman ellerini başımdan çekti. Nefes alışverişleri biraz daha normalleşti. Bir süre daha o şekilde durdum. Yüzüne baktığım o an her şeyin geçmiş olmasını diledim ama olmadı. Uzun gövdesinin yanında küçücük kalan bedenimi geriye çekip yüzüne baktım. Gözlerimin içine bakamıyordu. Ben de yüzüne vurmak istemezcesine, kaçır-dım gözlerimi.

“Babam nerede, onu göremedim?”

“Kapının önünde bekliyor.”

Babam Yoğun Bakım kapısının önünde yere çökmüş, o esmer ellerini bembeyaz saçlarının arasında gezdiriyordu. Baran’la birlikte yanına gidip oturduk. Başımı kaldırıp bize baktı. Kahverengi gözleri bugünün karanlığı gibi simsiyah kesilmişti. Bir koluyla bana, diğeriyle kardeşime sarılıp “Bu kapıdan hangi sonuç çıkarsa çıksın, bağırarak ağlamayacaksınız; biliyorsunuz annenizin hiç istemediği bir şey bu. Biz her ne olursa olsun, yine hep birlikte olacağız!” dediği o anda aslında hayatta onlardan başka kimsemin olmadığını ve ne kadar da biz bize olduğumuzu anladım. Yutkunsam da ne aşağı ne yukarı kıpırdamayan o yumru, konuşmamı da engelliyordu. Ne söyleyebilirdim bilmiyorum ama böyle susmayı yediremiyordum kendime. Hayatımda ilk defa babamı böyle görmüştüm, sanki bir anda on yıl yaşlanmıştı gözümün önünde. Aslında o kapıdan çıkabilecek en ufak kötü bir şeye onun da hazır olmadığı o kadar belliydi ki...

Zaman geçtikçe daha da kalabalıklaşmıştık; arkadaşlarımız, akrabalarımız yanımızdaydı. Ne olup bitiyor, bir türlü inanmak istemiyordum ve o yüzden sürekli yerimde duramıyor, bir o yana bir bu yana volta atıyordum. Nefes alamayacak gibi olduğum o anda dışarı attım kendimi, kimse gelmesin diye adeta kaçtım herkesten. Birkaç dakika sonra Önder geldi yanıma; ikimiz de konuşmuyorduk, öylece susuyorduk. Söylenecek, anlatılacak bir şey yoktu. Çok geçmeden Filiz ablam geldi yanımıza “Eniştem seni çağırıyor Zeynep!” dedi.

Koşarak içeri giderken bir yandan da kötü haberle karşılaşacağım diye ödüm kopuyordu. Ameliyathanenin önüne geldiğimde doktorlar çıkmış, Ahmet Bey gelişmeler hakkında bilgi veriyordu. Aslında annemin; onlara getirildiği sırada beyin ölümüne on dakika gibi bir süre kaldığını, vücudunun diğer tüm fonksiyonlarını kaybettiğini, kanamanın beynin büyük bir bölümüne yayıldığını ve uyguladığı basınç nedeniyle beyne baskı yaptığını, beyinde oluşan bu ödem nedeniyle hacmi genişleyen beyne yer açmak için kafatasını mide boşluğuna koyduklarını³ söyledi.

“Yapılması gereken ilk müdahaleyi yapıp kan basıncından dolayı neredeyse düdüklü bir tencere gibi patlama noktasına gelen beyni kraniyotomi³ ile rahatlattık. Bundan önce ilk stent operasyonu yapılan damarda daralma meydana gelmiş. İkinci operasyon öncesi yapılan tetkikler sonucu anlaşılamayan bu daralma, operasyon sırasında tespit edilmiş. Bu daralmanın da açılması için damara hava verilmiş. Oradan pıhtı atması sonucu da bazı öngörülemeyen hatalar yapılmış. Önümüzdeki yirmi dört saat ve üç gün çok kritik,

3 *Tıptaki adı: Kraniyotomi. Anevrizmanın patlaması sonucunda beyin içine yayılan kan beyne baskı yapar ve patlamaması için bu cerrahi işlem uygulanır. Bir canlı olduğu ve yaşamaya devam ettiği için eskiden bu kafatası özel buzdolabı gibi soğutucularda bekletilirmiş. Kafatasında küçülme meydana geldiği için tıbbın ilerleyen dönemlerinde mide boşluğuna konup bunu, insanın kendi vücudunda koruması uygun bulunmuştur.*

Allah büyüktür!”

Ahmet Bey’in açıklama yaptığı o sırada Mithat Bey, ekibin en arkasındaydı ve başını yerden kaldıramıyordu. Ekip yanımızdan ayrılırken en sonda kalan Mithat Bey, babamın ellerini tutmaya çalışmış babam ise omzunu sıvazlamıştı. Benim ve Baran’ın yüzüne bakamayıp sonrasında mahcup bir şekilde gözden kaybolmuştu. Annemin ilk stent işlemi için çok araştırma yapmıştık. Mithat Bey bu operasyonu yapabilecek Türkiye’deki sayılı dört doktordan biriydi. Belki de böyle bir kazayı ilk kez bizimle yaşamıştı. Ne yazık ki birlikte yaşamıştık.

Ameliyat yaklaşık iki saat sürmüştü. Hastanenin beyin cerrahi bölümü ekibi ve özellikle Ahmet Bey o gece büyük şans eseri oradaydı. Zaten onlar da bir hata yapıldığını kabul ediyorlardı. Bu düdüklü tencereye benzetilen nokta bizi çok ürkütmüştü. Etrafımızdaki herkes bu açıklamadan sonra teker teker yanımıza gelip dava açıp açmayacağımızı soruyordu. Ben bile babama gidip sormuştum. Bu bir hataydı evet; ya bu davayı açıp annemi alıp gidecektik bu yerden ya da mezara koyacaktık. Ne yazık ki maddi anlamda bunu karşılayacak gücümüz yoktu. Devlet hastanesinin olanaklarına razı gelmek durumundaydık. Zaten annemi bu haldeyken nasıl alıp da başka bir hastaneye götürebilirdik ki? Bu düpedüz bir cinayet olurdu. Savaşmak, tartışmak, suçlamak ise belki de annemi gözden çıkarmalarına bile sebep olabilirdi. Her ihtimali düşünüyorduk. Şu anda hâlâ içinde bulunduğumuz durumu bile bir korku filmi gibi izleyen biz, soğukkanlı olmak durumundaydık.

O gece Baran’ı bir gelişme olursa bize haber versin diye hastanede bıraktık, babamla birlikte eve döndük. Kapının önüne geldiğimizde, babam anahtarını çıkarırken “Yarın sabah 6’da gidelim.” deyip kapıyı açtı ve sonra ikimiz de tek kelime etmeden odalarımıza girdik. Üstümü değiştirmeden yatağa attım kendimi. Karanlığın tam ortasına kilitlenip kalmıştık sanki. Bir türlü Güneş doğmuyordu, 21 Aralık’ta bile gece bu kadar uzun yaşanmamıştır.

Yatağımın tam ortasına yatıp dizlerimi karnıma çekerek ağlarken bir yandan da her geçen saniye telefon çalmasını, diye dua ediyordum. Babam duymasın diye elimle ağzımı kapatmaya çalışırken, bunun tamamen bir kâbus olduğuna inandırmaya çalışıyordum kendimi. Olmadı. O an aklıma bir fikir gelmişti, kalkıp oturdum. Anneannem ile dedeme yalvarmaya başladım. “Anneanne söyle anneme, gelmesin yanınıza almayın onu, dede sen de söyle; o seni dinler.” Annem ailesine çok bağlıdır, büyüklerini de kırmaz diye onlardan yardım istedim. Dedemi hiç tanımadım, annem beş yaşındayken vefat etmiş; o da hayal meyal birkaç anısını hatırlar, bize onları anlatırdı. İnsanın çaresiz kaldığı zaman neler düşünebileceğini de yaşamış oldum çünkü hayatımın hiçbir anında kendimi bu kadar çaresiz ve güçsüz hissetmemiştim. Sanki onlara anlatsam, annemi geri dönmeye ikna edebileceklerdi.

Saat, sabahın altısı olmuştu. Babama seslendim ama cevap vermiyordu. İçimi tuhaf bir korku sarmaya başlamıştı. Bir daha seslendim “Baba, geç kalıyoruz.” Kapıyı açtı, çoktan giyinmişti bile. Onu karşımda görünce düşündüğüm tüm o korkunç sahneleri bir toz bulutu gibi dağıttım kafamdan. Ne zaman kötü bir olayla karşılaşsam etrafımdaki her şeyi siyah beyaz olarak görürüm, bu bana beynimin bir oyunu. Babamı karşımda görene kadar da durum aynen böyleydi, onu görünce her şey birden rengârenk olmuştu.

Hava öyle soğuktu ki arabaya gidene kadar yolda donup kalacağımızı düşündüm ve her soğuk havada olduğu gibi arabamızı yine çalışmamıştı. Yol boyunca babam tek kelime etmedi, kafamdan milyonlarca soru geçerken ben de hepsini kendime soruyordum. “Annem nasıl bir yerde kalıyordu, ne zaman çıkacaktı, operasyonu geçirmeseydi ne olurdu?” diye düşünürken birden “Tüm gece Baran ne yaptı acaba?” diye sordum babama. Sorum havada kalmıştı sanki beni duymuyordu.

Görevliler uyuyunca bir odanın önünde duran sandalyeyi alıp Yoğun Bakım’ın önünde tüm gece beklemiş.